

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਤਨ

ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਬੜਾ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪਾਤਰ, ਸੱਪ, ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਪਤਨ (3:1-7)

'ਸੱਪ ਸਭ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਚਾਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਿਰਫ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਖਾਓ? 'ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਬਾਗ ਦੇ ਬਿਰਫਾਂ ਦੇ ਫਲੋਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। 'ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਬਿਰਫ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਖਾਓ ਨਾ ਉਹ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਓ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓ। 'ਪਰ ਸੱਪ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਨਾ ਮਰੋਗੇ। 'ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਓਗੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗੂ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। 'ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਰਫ ਖਾਣ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਰਫ ਬੁੱਧ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪ ਖਾਧਾ ਨਾਲੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਖਾਧਾ। 'ਤਦ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ ਹਾਂ ਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਗੂੜੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਸੀਉਂਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਤਹਿਮਦ ਬਣਾਏ।

ਆਇਤ 1. ਸੱਪ ਉਸ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਸੱਪ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਨਾਲੇ ਉਸ ਨੇ "ਸੱਪ" (שָׁמַי, ਨਾਖਾਸ) ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਉਤਪਤ 3 ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਤੀ ਵਾਰੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਖਾਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਲਾਠੀ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੀ ਸੱਪ ਬਣ ਗਈ ਸੀ (ਕੂਚ 4:3; 7:15) ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ "ਅਗਨੀ ਸੱਪਾਂ" ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਰੋਹੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਘੱਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਸੱਪ ਬਣਾ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਡੰਡੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਪਾਂ ਨੇ ਡੱਸਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਸ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਨਰੋਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ (ਗਿਣਤੀ 21:6, 7, 9)।¹

ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਪ ਕੋਈ ਮਿਥਿਹਾਸ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ *ਦਿ ਐਪਿਕ ਆਫ ਗਿਲਗਾਮੇਸ਼* ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।² ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਾ ਸਰੋਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਤ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਵਿਆਖਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਉਤਪਤ ਦੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਸੀਲੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੋਕ੍ਰਿਫਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਲਈ ਸਿਰਜਿਆ ਸੀ; . . . ਪਰ ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਈਰਖਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਧੜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।”³

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਸੱਪ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਭਰਮਾਇਆ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ: “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਸ਼ਤਾਨ ਤੋਂ ਹੋ . . . ਉਹ ਤਾਂ ਮੁੱਢੋਂ ਮਨੁੱਖ ਘਾਤਕ ਸੀ . . . ਜਦ ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਹੱਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਝੂਠ ਦਾ ਪਤੰਦਰ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:44)। ਪੌਲੁਸ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਝੂਠੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ: “ਪਰ ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਕਿਤੇ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਚਰ ਵਿੱਦਿਆ ਨਾਲ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵੀ ਉਸ ਸਾਦਗੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਤੋਂ ਜੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵੱਲ ਹੈ ਵਿਗੜ ਜਾਣ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਸ਼ਤਾਨ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਸੇਵਕ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਟਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:14, 15)। ਪੌਲੁਸ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਤਾਨ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੱਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸੀਲੇ ਵਜੋਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉਤਲੇ ਪਰਾਦੀਸ ਵਿੱਚ ਭਰਮਾਇਆ (ਵੇਖੋ ਪਰਕਾਸ਼ 12:9, 15; 20:2)।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਦੇ ਅਚਾਣਕ ਆ ਜਾਣ ਕਾਰਣ ਪਾਠਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਓਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿੰਨੀ ਬੇਖ਼ਬਰ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਚਾਣਕ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਪ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ [ਬਾਕੀ] ਸਭ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਚਾਤਰ ਸੀ। “ਚਾਤਰ” (חָכָם, ਆਰਮ) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਿਆਣਾ” ਜਾਂ “ਬੁੱਧਵਾਨ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 12:16, 23; 13:16; 14:8, 15, 18; 22:3; 27:12)। ਪਰ ਜਦ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਚਲਾਕ” ਜਾਂ “ਛਲੀਆ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅੰਯੂਬ 5:12; 15:5; ਵੇਖੋ ਕੂਚ 21:14; ਯਹੋਸੁਆ 9:4; ਜਬੂਰ 83:3)। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਇਸਤੇਮਾਲ ਉਤਪਤ 3:1 ਵਿੱਚ ਸੱਪ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 3:1-

5 ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੱਪ ਦੇ ਖਤਰਨਾਕ ਗਿਆਨ ਅਤੇ 2:25 ਵਿਚਲੇ ਆਦਮ ਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਭੇਲੇਪਣ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।⁴

ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੱਪ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ **ਤੀਵੀਂ** ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਖ਼ਤਰੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ “ਆਦਮ ਨੇ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਧੋਖਾ ਖਾ ਕੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:14)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, ਭਈ ਉਹ ਆਦਮ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭੇਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਸ ਐਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਧੋਖਾ ਖਾ ਗਈ⁵ ਜਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ “ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣ ਦੇ ਬਿਰਫ਼” ਦਾ ਫਲ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ (2:17)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਵਰਜੇ ਗਏ ਬਿਰਫ਼ ਦੇ ਫਲ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਦਮ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਪ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਿਸ਼ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਸੀ।

ਇਸ ਪ੍ਰਲੋਭਣ ਦਾ ਅਰੰਭ ਇੱਕ ਭੇਲੇ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: **ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਖਾਓ?** ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੱਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਬਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਬਿਰਫ਼ਾਂ ਤੋਂ ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਸੀ; ਸਿਰਫ਼ ਇਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਸੱਪ ਦੀ ਚਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸੰਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇ।

ਆਇਤਾਂ 2, 3. ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਗੱਲ ਆਖ ਕੇ **ਸੱਪ ਨੂੰ** ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਝਿਝਕ **ਬਾਗ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ਾਂ ਦੇ ਫਲੋਂ** ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ **ਜਿਹੜਾ ਬਿਰਫ਼ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਫਲ** ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਖਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਆਖਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਭਈ **ਉਸ ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ . . . ਨਾ ਖਾਓ**, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਜੋੜੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ **ਨਾ ਉਹ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਓ**, ਵਰਨਾ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗਾ।⁶ ਹੱਵਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਅਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਬਿਰਫ਼ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਫਲ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਤੋਂ ਵਰਜ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤਾਂ 4, 5. ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸੰਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇ। ਉਸ ਨੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, **ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਨਾ ਮਰੋਗੇ। ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਓਗੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾਂਗ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣਵਾਲੇ ਹੋ**

ਜਾਓਗੇ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਰਪਾਵਾਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦਾ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਸੱਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸੁਆਰਥੀ, ਈਰਖਾਲੂ ਅਤੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਬੰਦਿਸ਼ ਦਾ ਅਸਲੀ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜੋ ਉਹ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ “ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣਵਾਲੇ” ਅਤੇ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗੇ” ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੱਪ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਨਿਯਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ: ਜੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗੇ, ਅਮਰ (ਮੌਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ) ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ (ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨਵਾਲੇ) ਬਣਨਾ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰਾਦੀਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਮਤੀ ਲਈ ਸਭਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਜਿਆ ਗਿਆ ਸਭਕੁਝ ਨਾ ਸਿਰਫ “ਚੰਗਾ” ਸੀ ਸਗੋਂ ਇਹ “ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ” ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਇਸ ਬੁਰੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗੀ ਵਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗੀ ਅਮਰਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਡੂੰਘਿਆਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਤਾਰ ਨੂੰ ਛੇੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 6. ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਹੜੀ ਝਲਕ **ਇਸਤਰੀ** ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਖਿੱਚ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ, ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਚਾਹ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ **ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਰਫ਼ ਖਾਣ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ** ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਤੇ ਸੁਆਦਲਾ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਚੰਗਾ” (2:10, **ਟੇਥ**) ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੀ ਸਰਿਸ਼ਟੀ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (1:4, 10, 12, 18, 25, 31); ਹਰੇਕ ਸਿਰਜੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਦੇ ਲਈ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ। **ਟੇਥ** ਦਾ ਅਰਥ ਸੁੰਦਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇੱਥੇ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆ ਲਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਫਲ ਨੂੰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਹੈ ਉਹ ਖਾਣ ਲਈ “ਚੰਗਾ” ਸੀ। ਜਿੰਨੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁੰਦਰ (**ਟੇਥ**) ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀਆਂ (**ਟੇਥ**) ਨਹੀਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਵੱਗਿਆ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਨੇਮ “ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਾਮਨਾ” ਆਖਦਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:16), ਜੋ ਵਰਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਰੀਰਕ ਖਿੱਚ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਉਹ ਇਸ ਬਿਰਫ਼ ਵੱਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਖਿੱਚੀ ਆਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਐਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਕਿ **ਅੰਖੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ** ਸੀ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਸਿਆਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ **ਬਿਰਫ਼ ਬੁੱਧ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ** ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ “ਭਾਉਂਦਾ” (ἠγαλλῶν, **ਥਾਵਾ**) ਅਤੇ “ਲੋੜੀਂਦਾ” (ἠγαλλῶν, **ਥਾਵਾ**) ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ

ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ “ਲਾਲਸਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 5:21 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਕੂਚ 20:17 ਵਿੱਚ ਲਾਲਸਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ।⁷ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਵੇ ਅਤੇ ਲੋੜ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 1 ਯੂਹੰਨਾ 2:16 ਵਿਚਲਾ “ਨੇਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਭਮਾਨ” ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਫਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਖਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਬੁੱਧਵਾਨ” (ἄνῳ, ਸਾਕਲ) ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਬੁੱਧੀ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਨਿਯਤੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਪ ਲਵੇ। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਉਸ ਨੇ ਸੱਪ ਦੇ ਇਸ ਝੂਠ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਆਪ ਦੀਆਂ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ ਅਰਥਾਤ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗਾ” (3:5) ਬਣ ਜਾਣ ਉੱਤੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਭਮਾਨੀ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਆਤਮ-ਸੰਤੋਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁੱਢਲਾ ਟੀਚਾ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਹੋਇਆ।

ਹੱਵਾਹ ਨੇ [ਉਸ ਬਿਰਫ] ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪ ਖਾਧਾ ਨਾਲੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਖਾਧਾ। ਮੂਲ ਪਾਠ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ ਕਿ ਤਰਕਸੰਗਤ ਵਾਲੇ ਚਾਤਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਭਰਮਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਰੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਖਾ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਚਾਹਤ ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਗਿਆ। ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਧੋਖਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਾਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਵੱਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਬੜੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 7. ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਏ। **ਤਦ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ** [ਅਰਥਾਤ ਸਮਝ] **ਖੁਲ੍ਹ ਗਈਆਂ।** ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਰੱਬੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ। **ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਨੰਗੇ ਹਾਂ।** ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੋਲੇਪਣ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨੰਗੇ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੰਗੇਜ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲਈ **ਫਗੂੜੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਸੀਉਂਕੇ ਤਹਿਮਦ** ਬਣਾ ਲਏ।

ਉਹ ਕਿਸ ਤੋਂ ਲੁਕਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ: ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਨ ਜੋ ਜਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਚਾਣਕ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਨੰਗਾਪਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿੰਗ ਵਿਚਲੀ ਭਿੰਨਤਾ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿਹੇ ਜਿਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤੱਥ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨੰਗੇ ਹਨ, ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਗ਼ਾਨਾਪਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪਤਿਤ ਦੰਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ (3:8-13)

੯ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਦ ਉਹ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਠੰਡੇ ਵੇਲੇ ਫਿਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਰਦ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਬਾਗ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣਿਓਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ। ੧੦ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ? ੧੦ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿਉਂਜੋ ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਹਾਂ ਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ। ੧੧ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਕਿਨ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਭਈ ਤੂੰ ਨੰਗਾ ਹੈਂ? ਜਿਸ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਖਾਈਂ ਕੀ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਯਾ? ੧੨ਫੇਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮੈਂ ਖਾਯਾ। ੧੩ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੈਂ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸੱਪ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਾਯਾ।

ਆਇਤ 8. ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦਰਸਾਇਆ ਭਈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਗੀਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਠੰਡੇ ਵੇਲੇ ਟਹਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਦਿਨ ਦੀ ਹਵਾ [੧੧], ਰੁਆਖ] ਵਿੱਚ" ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਦਿਨ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ" (NJPSV) ਜਾਂ, NRSV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਅਨੁਸਾਰ, "ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਦੇ ਸਮੇਂ।"

ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅਵਾਜ਼" (717, ਕੋਲ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਬਾਣੀ"^੩ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਹਿਲਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਲ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਦੰਪਤੀ ਦੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਜਦ ਬਾਈਬਲ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਗ ਚੱਲੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਨੇਕ, ਨੂਹ, ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ (5:22, 24; 6:9; 17:1; 24:40; 48:15)। ਕਿਰਪਾਵਾਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਨਾਲ "ਚੱਲਣ" (ਸੰਗਤੀ ਕਰਨੀ) ਲਈ ਆਇਆ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਵੱਗਿਆ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਰਫ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੁਕਾਇਆ।

ਆਇਤ 9. ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣੇ ਅਰੰਭ ਕੀਤੇ - ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੰਪਤੀ ਦੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਸੀ। ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਕੇ ਆਖਿਆ

ਕਿ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਇਹ ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।⁹ ਜਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੱਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਨਰਮੇਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਰਾਹ ਇਹੋ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਆਦਮੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ [ਪਰਮੇਸੁਰ] ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਅੱਧਾ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਮੋੜਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੰਗੇਪਨ ਦਾ ਕਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਭਰੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਭਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 11. ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੱਧੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਦੇ ਹੋਰ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਬਾਉ ਪਾਇਆ: **ਕਿਨ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਭਈ ਤੂੰ ਨੰਗਾ ਹੈ? ਜਿਸ ਬਿਰਫ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਰੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਖਾਈਂ ਕੀ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਧਾ?** ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਵਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹੀ ਮੁਜਰਿਮ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਸਿਆਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਆਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜਲਾਲਤ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਵੱਗਿਆ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 12. ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਆਇਆ ਫਾਸਲਾ ਉਸ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਦਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ: **ਜਿਸ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬਿਰਫ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮੈਂ ਖਾਧਾ।** ਆਖਿਰਕਾਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਉੱਤੇ ਉਂਗਲੀ ਚੁੱਕੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਾਪ ਉਸ ਨੇ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਦਮ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਇਹ ਸਭ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। [ਕਿਉਂਕਿ,] ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਧਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ!”¹⁰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਨੇ ਇਹ ਇਸਤਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸਤਰੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਆਦਮੀ ਦੀ “ਸਹਾਇਕਣ” ਹੋਵੇ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ

ਸਹਾਇਕਣ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਹੁਣ ਆਦਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਠੇਕਰ ਦੇ ਕਾਰਣ ਵਜੋਂ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋਈ ਸੀ।

ਆਇਤ 13. ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ: ਤੂੰ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - “. . . ਇਹ ਕੀ . . . ?” - ਆਦਮੀ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਨੇ 2:23 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਥਥਲਾਉਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਸ ਨੇ ਪੜਨਾਵ “ਇਹ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। 3:13 ਦੇ “ਇਹ” ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਸਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਲੇ ਚਾਹਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹਾਇਕਣ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਸੱਪ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਾਧਾ।** ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੋਹਾਂ ਨੇ “ਮੈਂ ਖਾਧਾ” ਆਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਅਵੱਗਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੱਵਾਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਛਤਾਵਾ ਜਾਂ ਤੋਬਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਕੀਤੇ। ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸੱਪ ਉੱਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸੱਪ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ “ਭਰਮਾਇਆ” ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਖ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਸੱਪ ਨੇ “ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸੀ” ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਨਾ ਸਕੀ।¹¹

ਅਧਿਆਇ 2 ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਉਲਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਡਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿਚਕਾਰ, ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਉਹ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕ ਹੁਣ ਉਸ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਪਤਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ (3:14-19)

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲਟ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ (ਜਾਂ ਪਾਪ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ) ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ (3:9-11), ਫਿਰ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਪਾਪ (3:12) ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸੱਪ ਦੇ ਪਾਪ (3:14-15) ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਪ (3:14, 15), ਫਿਰ ਤੀਵੀਂ (3:16) ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ (3:17-19) ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਸੱਪ ਉੱਤੇ ਸਰਾਪ (3:14, 15)

¹⁴ਫੇਰ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਭਈ ਏਸ ਲਈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਡੰਗਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਰਾਪੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਖਾਇਆ ਕਰੇਗਾ।¹⁵ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਤੀਵੀਂ

ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਤੇ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵੈਰ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰੇਗਾ।

ਆਇਤ 14. ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੱਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਚਲਾਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਆਤਮਾ (“ਪੁਰਾਣਾ ਸੱਪ ਜਿਹੜਾ ਇਬਲੀਸ ਅਤੇ ਸਤਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ”; ਪਰਕਾਸ਼ 12:9), ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਬਾ ਜਾਂ ਪਛਚਾਤਾਪ ਵੱਲ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।¹² ਰਚਨਹਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਔਰਤ ਦੇ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੱਪ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਸ਼ਟ ਦੇਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਖਾਇਆ ਕਰੇਗਾ।**

ਕੀ ਇਸ ਕਥਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੱਪ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੁਰਦੇ? ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਲੱਭਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮਿੱਥਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਪਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਗੁਆਈਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰੰਭ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਲਿਸਤੀਨ ਦਾ ਤਰਗੁਮ, ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ।”¹³ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਸਰਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸੱਪਾਂ ਤੋਂ ਭਿੰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਅਫਰੀਕਾ ਦਾ ਮਾਂਬਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰਨਾ ਪਵੇਗਾ - ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਰਨ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਢੰਗ।

ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰਨਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਤਪਤ 9:13 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ “ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਹੱਤਵ” ਹੋਵੇਗਾ,¹⁴ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਪ ਦੇ ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਢਿੱਡ ਭਾਰ ਤੁਰਨਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਖਾਣਾ (ਜਾਂ ਜੀਭ ਨਾਲ ਚੱਟਣਾ) ਹਾਰ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਰੂਪਕ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਜ਼ਬੂਰ 72:9 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਜੰਗਲ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਏ ਨਿਵਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਵੈਰੀ ਖ਼ਾਕ ਚੱਟਣਗੇ” (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 49:23; 65:25; ਮੀਕਾਹ 7:17)। ਸੱਪ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਿੱਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਖਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ; ਪਰ ਇਹ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਚਿਤਾਵਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਠਿਨ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਵਾਲੇ ਪਰਤਾਵੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਕਸਰ ਨਿਰਾਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦੇ ਝੂਠਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 15. ਉਹ ਸਰਾਪ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ [ਇਹ ਦੇ] ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ [ਉਨ੍ਹਾਂ] ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ

ਤੋਂ "ਸੰਤਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ *נָתַן* (*ਜ਼ੀਰਾ*) ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਨੇਕਾ ਸਮੂਹਿਕ ਨਾਂਵ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ "ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ" ਜਾਂ "ਔਲਾਦ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਅਰਥ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ"¹⁵ ਸਰਾਪ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਫਿਰ, ਉਸ ਵੈਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ) ਅਤੇ ਸੱਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ) ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸੱਪਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, **ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਵੇਗਾ** [נִשָּׂא, *ਸੁਪ*] **ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰੇਗਾ** [מַרְגֵּם]। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੋ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਾਕ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, NIV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਫਰਕ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: "ਉਹ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਦੀ ਅੱਡੀ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰੇਗਾ" (ਜੇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਾਰ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਇਹ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੱਪ ਤੇ ਡਿੱਗੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਵੇਗਾ; ਪਰ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਾ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅੱਡੀ ਤੇ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚੋਟ ਲੱਗੇਗੀ।¹⁶

ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਸੀ ਤਾਲਮੇਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਦਿੱਤੇ ਸੀ (2:19, 20)। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੇ ਸੱਪ ਨੇ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਸਲੀ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਤਾਨ ਦੇ ਔਜਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਭਾਈ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਣ ਰਿਸ਼ਤਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਨਵਰ ਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਪਤਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਦਾ ਵੈਰ ਪੈ ਗਿਆ (ਰੋਮੀਆਂ 8:20-22)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਹਣ ਸੰਬੰਧੀ ਕਥਨ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਆਸ ਜਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।¹⁷ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸੱਪਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵੈਰ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਸੱਪ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਪ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਸੀ (3:1)। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਸਤਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਤਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਡੇਗਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਜੀਵ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਤਪਤ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੁਜਰਣ ਨਾਲ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੱਪ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਸਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣ "ਸਤਾਨ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ" (ਪਰਕਾਸ਼ 12:9; ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 8:44)।

ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਉਸ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੂਲ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸੰਤਾਨ (ਵੰਸ਼) - ਘੱਟੋ-ਘੱਟੋ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੱਵਾਰ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝੀ ਸੀ - ਕਇਨ ਦੇ ਹਾਬਲ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸੁੱਟਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੇਥ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੰਸ਼ [ਜ਼ੀਰਾ, 'ਸੰਤਾਨ'] ਹਾਬਲ ਦੀ ਥਾਂ ਜਿਹ ਨੂੰ ਕਇਨ ਨੇ ਵੱਢ

ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ" (4:25)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੱਵਾਹ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜੇ ਸੱਪ ਦੀ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਰਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਉਸ ਦੇ ਵੰਸ਼ਾਂ (ਸੰਤਾਨ) ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਤਪਤ 1-11 ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਉਤਪਤ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਧਾਰਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਫਿਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ - ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਬਰਕਤਾਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਉਤਪਤ 3:15 ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਿਆ।¹⁸

ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਸੱਪ ਨੂੰ ਕਹੀ ਗਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ *ਪਰੋਟੋਅਵੈਂਜਲੀਅਮ* ("ਪਹਿਲੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ [ਇੰਜੀਲ]") ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ "ਹਾਂ" ਅਤੇ "ਨਹੀਂ" ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਤੀਵੀਂ ਹੱਵਾਹ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਉਸ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੁਆਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਬੂਵਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।¹⁹ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਵਚਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਭਾਵ ਸੰਬੰਧੀ, ਵਿਲੀਅਮ ਸੈਨਫੋਰਡ ਲਾਸੇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ,

ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਦੀ ਪਰਿਪੂਰਣਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਤਾਨੀ ਸੱਪ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਭਾਵ ਵਿੱਚ, ਹਵਾਲਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ।²⁰

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਰਾਹੀਂ ਨਬੂਵਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਇਸ ਦੀ ਚਰਮ ਸੀਮਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 3:8-29; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:3-14)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਉਤਪਤ 3:15 ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਰੋਮ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, "ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸ਼ਤਾਨ ਨੂੰ ਝਬਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਮਿੱਧੇਗਾ" (ਰੋਮੀਆਂ 16:20)।

ਤੀਵੀਂ ਉੱਤੇ ਸਰਾਪ (3:16)

¹⁶ਉਸ ਨੇ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗਰਭ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਪੀੜ ਨਾਲ ਤੂੰ ਬੱਚੇ ਜਣੇਗੀ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 16. ਤੀਵੀਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਆਦਮ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਬਣਨਾ ਸੀ (2:18, 23, 24)। ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਰਚਨਹਾਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ "ਵਧੇ ਅਰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿਓ" (1:28) ਦੀ ਅਸਲੀ ਅਸੀਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪਾਪ ਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੀਵੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੀੜ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੀਵੀਂ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਨੋਖੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਜਨਮ

ਦੇਣਾ, ਯਹੇਵਾਹ [ਤੀਵੀਂ] ਦੇ ਗਰਭ ਦੀ ਪੀੜ ਬਹੁਤ ਵਧਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਥਨ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਅਰਥ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਚਾਹ” ਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਯੋਨ ਇੱਛਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਉਹ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ” ਕਥਨ “ਅਧਿਕਾਰ (ਪਰਮੇਸੁਰ - ਆਦਮੀ - ਤੀਵੀਂ) ਦੇ ਸਿਲਸਲੇ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ,” ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਨੇ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਬਿਰਫ਼ ਦਾ ਫਲ ਖਾਧਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।²¹

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਨ ਇੱਛਾ ਉਸ ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਪੂਰਵਜਾਂ ਵਜੋਂ ਪਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੀਵੀਂ ਉੱਤੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ ਉਸ ਉਚਿਤ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (2:18-25)। ਇਹ ਹੱਵਾਹ ਤੇ ਆਦਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3, 7-12; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:12-15 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵੇਖੋ)।

ਜੇਕਰ “ਚਾਹ” ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਨ ਇੱਛਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਰਕਪੂਰਣ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦਾ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਉੱਤੇ “ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ” ਵੀ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਕ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, “ਚਾਹ” (חָסַד, ਯਸੁਕਾਹ) ਦਾ ਨਾਂਵ ਰੂਪ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਤਪਤ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਬੰਦ ਤਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਰੇਸ਼ਟ ਗੀਤ 7:10 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਾੜੀ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਲਾੜੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਲਮ ਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਚਾਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ।” ਇਹ “ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਅਨੰਦ” ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਵਕ ਇੱਛਾ ਹੈ; ਜਦ ਕਿ ਉਤਪਤ 3:16 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਾਹ ਜਿਸ ਦਾ ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਸੀ “ਪਾਪ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ” ਵਿੱਚ ਹੈ।²²

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੂਲ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, “ਚਾਹ” (ਯਸੁਕਾਹ) ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਉਤਪਤ 4:6, 7। ਇੱਥੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਇਨ ਦੀ ਅਸਫ਼ਲਤਾ ਦੇ ਪਰਿਣਾਮ ਸਰੂਪ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ “ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ” (מְשַׁל, ਮਸ਼ਾਲ) ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਉਤਪਤ 3:16 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਥਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਯਸੁਕਾਹ ਅਤੇ ਮਸ਼ਾਲ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਸੰਦਰਭ ਪਾਪ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ।

ਤਾਂ ਯਹੇਵਾਹ ਨੇ ਕਇਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰੇਧਵਾਨ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨੀਵਾਂ ਕਿਉਂ ਹੋ ਗਿਆ? ਜੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਕਰੋਂ ਕੀ ਉਹ ਉਤਾਰਾਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਜੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਨਾ ਕਰੋਂ ਤਾਂ ਪਾਪ

ਬੂਰੇ ਉੱਤੇ ਫੈਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੈਨੂੰ [ਥਸੁਕਾਰ] ਹੈ ਪਰ ਤੂੰ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪਰਬਲ
[ਮਸਾਲ] ਹੋ (4:6, 7)।

ਪਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਇਨ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਇਨ ਨੂੰ ਉਸ ਇੱਛਾ ਤੇ “ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ” (ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਰਨ) ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ਮਸਾਲ* ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ” ਜਾਂ “ਇਖਤਿਆਰ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਹੋਣਾ” ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਇਖਤਿਆਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣੀ ਪੁਜਾ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।²³ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਰਚਨਾਤਮਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਈਏ, 3:16 ਦਾ ਅਰਥ 4:6, 7 ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਪ ਨੇ ਕਇਨ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚਾਹ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿੰਗਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਸ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜੋ 3:16 ਵਿੱਚ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਪ ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦੁਆਰਾ ਤੋੜਿਆ ਮਰੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਥਨ ਕਿ “ਉਹ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ” ਤੀਵੀਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਦਮੀ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸਰਾਪ (3:17-19)

¹⁷ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਏਸ ਲਈ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਰਛ ਤੋਂ ਖਾਧਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਭਈ ‘ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਖਾਈਂ’ ਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਸਰਾਪਤ ਹੋਈ; ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਉਸ ਤੋਂ ਦੁਖ ਨਾਲ ਖਾਵੇਂਗਾ। ¹⁸ਉਹ ਕੰਡੇ ਅਰ ਕੰਡਿਆਲੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਉਗਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੈਲੀ ਦਾ ਸਾਗ ਪੱਤ ਖਾਵੇਂਗਾ। ¹⁹ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਮੁੜਕੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਵੇਂਗਾ ਜਦ ਤੀਕ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਨਾ ਮੁੜੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਮੁੜ ਜਾਵੇਂਗਾ।

ਆਇਤਾਂ 17-19. ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੱਪ ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਸੇ ਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

NASB ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਵਾਦ, ਇਬਰਾਨੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਿਆਂ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ “ਆਦਮੀ” (אָדָם, *ਆਦਮ*) ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਾਮ “ਆਦਮ” ਵਜੋਂ ਸਧਾਰਣ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਇਬਰਾਨੀ ਰਚਨਾ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ (אָדָם, *ਲੀ ਆਦਮ*) ਪਹਿਲਾਂ 2:20 ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ NASB ਬਾਈਬਲ “ਆਦਮ ਲਈ” ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਉਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਾਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, 3:17 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਦਮ ਦੇ ਨਾਮ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 3:17 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਅਨੁੱਛੇਦ (אָדָם, *ਹਾ ਆਦਮ*) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ

ਅਨੁਵਾਦ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ “the man” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਾ ਮਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਰਾਪ ਖੁਦ ਆਦਮੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਾ, ਬਲਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗਾ ਜੋ ਅਨਾਜ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਦਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਲੇ ਉਗਾ ਕੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਫਸਲ ਉਗਾਉਣ ਦੇ ਜਤਨਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਵਿਅੰਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਾਗ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਫਲ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਲੇ ਉਗਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਮੁੜਕਾ ਵਰਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਡਿੱਗਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕੰਮ ਆਦਮੀ ਤੇ ਇੱਕ ਸਰਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਉਪਜਾਊ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (2:15 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਫਿਰ ਵੀ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸਮਾਜ ਜੋ ਫਸਲ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਈ-ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਵਾਧੂ ਜਤਨ ਇੱਕ ਕਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਪਰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ “ਆਤਮ-ਹਿੱਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਰ” ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।²⁴

ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰਦੌਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੇ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਈ ਜੋ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਸੀ: . . . ਜਦ ਤੀਕ ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਨਾ ਮੁੜੋਂ ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੂੰ ਮਿੱਟੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਮੁੜ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ, ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਫਿਰਦੌਸ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਚਨਹਾਰ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਤ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜਨ ਦੇ ਲਈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਦੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਖ਼ਰੀ ਸਜ਼ਾ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਸੀ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 2:17 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਨਬੂਵਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਵੇਗੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇੱਕ ਆਸ ਬਚੀ ਸੀ (3:15)।

ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਚੋਲਾ: ਆਦਮ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ (3:20, 21)

²⁰ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੱਵਾਹ ਰੱਖਿਆ ਏਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ²¹ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਲਈ ਚਮੜੇ ਦੇ ਚੋਲੇ ਬਣਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਾਏ।

ਆਇਤ 20. ਹੱਵਾਹ (הוּוָה, *ਛੱਵਾਹ*) ਨਾਉਂ ਧੁਨੀਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 'ਹ' (ਛੇਯ) ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਜੀਉਣਾ" ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ LXX (ਸੰਪਤਤੀ ਅਨੁਵਾਦ) ਵਿੱਚ Ζωή (*ਜ਼ੋਏ*, "ਜੀਵਨ") ਨਾਲ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਫੇਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਤਪਤ ਦਾ ਲੇਖਕ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮ ਨੇ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਉਂ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਉਂ "ਹੱਵਾਹ" ਰੱਖਿਆ ਏਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ, ਆਦਮ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ "ਸਾਰੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸੀ?" ਸ਼ਬਦ "ਸੀ" ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਨੀ ਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਪੂਰਨ ਰੂਪ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।" ਸ਼ਬਦ "ਸੀ" "ਨਬੂਵਤੀ ਪੂਰਨ ਵਾਕ" ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਨ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਹੋਣੀ ਇੰਨੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਦੇਣਾ ਆਦਮ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਇਨਸਾਨ ਹੋਵੇਗੇ। ਉਸ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਹੱਵਾਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ (3:15), ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੇਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 21. 3:7 ਵਿੱਚ ਫਗੂੜੀ ਦੇ ਪੱਤੇ ਸੀਉਂਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਦੀ ਦਯਾ ਭਰੀ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ, ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਕਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਮੜੇ ਦੇ ਚੋਲੇ ਬਣਾ ਕੇ ਢੱਕਣਾ ਸੀ। "ਚੋਲੇ" (כִּוְּתָא, *ਕੁਥੋਨੇਥ*) ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ "ਕੁੜਤੇ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਗੋਡਿਆਂ ਜਾਂ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਅੱਧੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 37:3; ਕੂਚ 28:4)।²⁵ "ਚਮੜੇ" (עֹר, *ਓਰ*) ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 27:16; ਲੇਵੀਆਂ 4:11)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇੱਥੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਛਾਣਬੀਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਪਰਤੱਭ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ

ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਜੇੜੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਖੱਲ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨੰਗੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੇਜਣਾ, ਇਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਚੇਲੇ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਸਕਣ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਜਾਂ ਬਸਤ੍ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਤਾਕੀਦਾਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ (3:22-24)

²²ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਵੇਖੋ ਆਦਮੀ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਜੇਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਕੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਲੈਕੇ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ। ²³ਜੇ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਾਹੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ²⁴ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਚੌਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੇ ਖੰਡੇ ਦੀ ਲਸਕ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਜੀਵਣ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ।

ਆਇਤ 22. ਸੱਪ ਦੀ ਨਬੂਵਤ (3:5) ਵਲ-ਛਲ ਅਤੇ ਕਰੂਪੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਦਿੱਤਾ: ਆਦਮੀ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਹੁਵਚਨ “ਸਾਡੇ” ਜਿਸ ਦੀ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰਗਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜੀ ਸੀ (1:26 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਇਤ 24 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਬਾਗ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਜੀਵਣ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ” “ਕਰੂਬੀ” (ਸੁਰਗਦੂਤ) ਤੈਨਾਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ “ਭਲੇ ਬੁਰੇ” ਨੂੰ ਸਿਆਣਦੀ ਸੀ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਤੋਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।²⁶ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਰਵੱਈਆ, ਵਿਚਾਰ, ਜਾਂ ਕੰਮ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ, ਚਰਿੱਤਰ, ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਪਾਪ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਘਮੰਡ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗਾ “ਬੁੱਧਵਾਨ” ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ (3:6), ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਰਾਜ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ” ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੀਵਣ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਖਾਣ ਅਤੇ ਸਦਾ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਰ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਦਰੋਹ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਅਸੀਸ ਹੈ ਜੋ ਇਨਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ, ਸਾਡੇ ਰਚਨਹਾਰ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਤੋਹਫ਼ਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ

ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਤਨਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਆਇਤ 23. ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਲਈ, **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ] ਅਦਮ ਦੇ ਬਾਗ਼ੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।** “ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ” ਲਈ ਜਿਹੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ *קָטַף* (*ਸਲਾਚ*) ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦੂਰ ਭੇਜਣਾ” ਜਾਂ “ਦੇਸ਼-ਨਿਕਾਲਾ ਦੇਣਾ।” ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਹਾਜਰਾ, ਇਸ਼ਮਾਏਲ ਅਤੇ ਸੂਰੀਤਾਂ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਵੈਰੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ (2:14; 25:6)। *ਸਲਾਚ* ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ (ਯਸਾਯਾਹ 50:1; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 28:16)।²⁷

ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਦਮੀ ਦਾ ਜੀਵਨ **ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਾਹੁਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।** ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਗਵਾਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਆਦਮ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਜੋ ਸਰਾਪ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਜਤਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਲ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੇ ਸੰਦੇਹ ਵੀ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਅਣਆਕਰਸ਼ਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਬੇਘਰ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਸਰਨ ਸਥਾਨ ਮਿਲੇਗਾ।²⁸

ਆਇਤ 24. **ਸੇ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।** ਇਹ ਅਜੀਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 22 ਤੋਂ 24 ਆਇਤਾਂ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਦਮੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਨੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਫਲ ਖਾਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਖਾਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (2:17)। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫਲ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਣ।

ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ **ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰੂਬੀ ਨੂੰ ਤੈਨਾਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।** ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਸੀ²⁹ ਅਤੇ ਇਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਹੀ “ਕਰੂਬੀਆਂ” (“ਕਰੂਬੀ” ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ) ਨੂੰ **ਤੈਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।** “ਕਰੂਬੀਆਂ” (ਜਾਂ “ਕਰੂਬੀ”) ਸ਼ਬਦ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਨੌਬੇ ਵਾਰ

ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਸੁਰਗਦੂਤਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੰਭ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਅਕਸਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੂਬੀ ਨੇਮ ਦੀ ਸੰਦੂਕ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਕੂਚ 25:18-22) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜੌੜੇ ਜੋ ਜੈਤੂਨ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੋਨਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ (1 ਰਾਜਿਆਂ 6:23-28)।³⁰

ਚੌਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੇ ਖੰਡੇ ਦੀ ਲਸ਼ਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵੜਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਚਿਤਾਵਨੀ ਸੀ।³¹ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਾਗ ਦੀ “ਰਾਖੀ ਕਰਨ” (ἡμεῖς, *ਸ਼ਮਾਰ*) ਦੇ ਲਈ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (2:15), ਪਰ ਹੁਣ ਕਰੂਬੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ “ਖੰਡੇ ਦੀ ਲਸ਼ਕ” ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ “ਰਾਖੀ ਕਰਨ” (ἡμεῖς, *ਸ਼ਮਾਰ*) ਦੇ ਲਈ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਚੋਣ (2:9, 16, 17; 3:1-24)

“ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?” ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਛ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਰਤਾਵਾ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੋਵੇਗਾ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਖੁਦ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਆਤਮਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 4:24); ਪਰ ਉਹ ਰਚਨਹਾਰ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਣਾਇਆ ਜਿਹੜਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮੂਲ ਮੁੱਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: “ਕੌਣ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ: ਰਚਨਹਾਰ ਜਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ?” ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਦਮੀ ਦਾ ਘਮੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਪ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਘਮੰਡ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਦਰੋਹ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। (ਵੇਖੋ ਕਹਾਉਤਾਂ 16:18 ਅਤੇ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:6, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਘਮੰਡ ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਮੂਲ ਪਾਪ ਸੀ।) ਜਦੋਂ ਸੱਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜੋੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗਾ ਬੁੱਧਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, “ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੀ ਸਿਆਣ ਵਾਲਾ,” ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲਾ ਮੁੱਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਤਾਵੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੌਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ? ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਸੀ

ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਚਾਹੇਗਾ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ, ਉੱਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਸ਼ਤਾਨ ਵਰਗਾ ਬਣਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਏਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੇ ਜਲ ਪਰਲੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; 4:8, 23, 24; 6:4, 5, 11-13)।

“ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ?” ਉਹ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। “ਭਲੇ ਬੁਰੇ” ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇਕੱਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਵੀ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕੀ ਆਦਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੇਗਾ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਭਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਮ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਨੇ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

ਨੂਹ - ਨੂਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਸ ਚਿਤਾਵਨੀ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਜਲ ਪਰਲੇ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਨੂਹ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਆਮ ਬੁੱਧ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 24:35-39; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:7; 2 ਪਤਰਸ 3:3-7)।

ਮੂਸਾ: ਮੂਸਾ ਨੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਹੀ ਸਨ। ਆਖਰਕਾਰ, ਉਹ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਭਗੌੜਾ ਸੀ, ਮਿਸਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰਉਨ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਚਾਲ੍ਹੀ ਸਾਲ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿੱਚ ਭੇਡਾਂ ਚਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 3:16-4:31; 6:1-91) ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ: ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪਈਆਂ ਸਨ (ਕੂਚ 8:1-12:36), ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਕ੍ਰੇਧ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ (ਕੂਚ 14:10-31)। ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ, ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ

ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮੰਨਾ ਅਤੇ ਬਟੋਰੇ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੀਨਈ ਪਰਬਤ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਕ੍ਰੂਚ 15:22-17:13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:24-29)।

ਬਾਰ-ਬਾਰ, ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉੱਤਮ ਹਿੱਤ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਬਾਰ-ਬਾਰ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੁੜਬੁੜਾਏ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਤੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦੇਵੇਗਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਏਹ ਪਰਜਾ ਕਦ ਤੀਕ ਮੇਰੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਦੀ ਰਹੇਗੀ? ਅਤੇ ਕਦ ਤੀਕ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਜਿਹੜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਕਰੇਗੀ?” ਗਿਣਤੀ 14:11 ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ “ਪਰਤੀਤ ਕਰੇਗੀ” ਸ਼ਬਦ “ਭਰੋਸੇ” ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਪਰਤੀਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦੇਖਰੇਖ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਅਣਇੱਛੁਕ ਸਨ।

ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਕਮੀ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਸਾਹ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੇ ਵਿਖਾਏ ਸਨ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ [ἐπισημασθαι, ਐਪੀਸਟਿਉਸਨ], ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸੌਂਪਿਆ [ἐπισημασθαι, ਐਪੀਸਟਿਉਸਨ] ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ” (ਯੂਹੰਨਾ 2:23, 24)। ਪਹਿਲੀ ਕਿਰਿਆ, ਜੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ ਜੇ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਹੈ “ਛੋਟਾ ਕੰਮ,” ਅਜਿਹੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਜਾਂ ਨਿਹਚਾ ਜੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਣ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਕਸਰ “ਪਰਤੀਤ ਕਰਨਾ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਅਪੂਰਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ, ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਜਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਣਗੇ (ਜਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ)। ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਹਚਾ ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਿਰਫ ਮਾਨਸਿਕ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।³²

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਤਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦੇਣ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ

ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਉੱਤਮ ਸੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

“ਕੀ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਾਂਗਾ?” ਉਹ ਬਿਰਫ਼ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਰਤਾਵਾ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਜੇੜੇ ਦਾ ਪਰਤਾਵਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ: ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਫਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਣਾ। ਇਸ ਪਰਤਾਵੇ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਬਿਰਫ਼ ਦੇ ਫਲ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਅਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਇਤ 6 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਰਫ਼ ਖਾਣ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਫਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲੈ ਆਈ ਤਾਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਖਾਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ। ਇਹ ਫਲ ਜਹਿਰੀਲਾ ਜਾਂ ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਸੀ।

ਮਨਾਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕੀ ਖਾਣਾ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਗਲਤ ਹੈ; ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼ ਤੋਂ ਫਲ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦਾ ਪਰਤਾਵਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ, ਬਿਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ, ਇਨਸਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਰਚਿਆ ਸੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਗੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਘੁੰਮੇਗੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਆਰਥੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਸਤਾਨ ਵਰਗਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਨਮਾਨੇ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੌਪ ਨੇ “ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਰਫ਼” ਤੋਂ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਥੋਪਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨਮਾਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ, ਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਸਦਾਚਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨੈਤਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ,

ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਦੀਪਕਾਲ ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿੱਚ “ਨਾ ਬਦਲ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਜਿਹੜਾ ਘੁੰਮਣ ਨਾਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ” (ਯਾਕੂਬ 1:17)। ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਹੜੇ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਰਗੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਦੀਪਕਾਲ ਤੋਂ ਸੱਚੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੇੜੇ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨਾ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੇ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ, ਤਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮਨਮਾਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਦਾਚਰ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਮਰੋੜਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ “ਸੱਚੇ” ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਏ।

ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੈ ਜੋ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜੀਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਦਭਾਵਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਨਸਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਚਾਈ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਫੜਦਾ। “ਤੁਰੇਤ ਦੇ ਭਾਰੇ ਹੁਕਮ” (ਮੱਤੀ 23:23) ਅਤੇ “ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ” (ਮੱਤੀ 22:38) ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਅਸੀਂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਰਚੇ ਗਏ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਚਿਆ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ (ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਦੇਣਾ) ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਉੱਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ, ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਦਯਾ ਅਤੇ ਤਰਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿੰਨਾ ਅਦਭੁਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ (ਮੱਤੀ 5:16, 33-48; ਲੂਕਾ 6:35, 36)।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ – ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ (3:1-13)

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਬਿਰਫ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ-ਜਾਂ-ਮੌਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਦ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੱਕ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਗੱਲ ਨਾਲ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਪ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ।

ਸੱਪ ਜਾਂ ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰਨ ਬਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝੇ ਸਨ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਬਿਰਫ ਤੋਂ ਫਲ ਖਾਣ ਨਾਲ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸੱਪ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਦੇ ਰਾਹ ਹੋਣਾ - ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ - ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਠੋਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਦਮ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਬਾਰੇ ਰੱਬੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਵਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸੱਪ, ਨਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸੱਚਾਈ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੇ ਉਹ ਫਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਇਹੀ ਮੂਲ ਚੋਣ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਨਿਓਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚੁਣੋਗੇ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਜੋ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ-ਕਦੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਚਨ ਦੇ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਪਸਾਹ ਦਾ ਲੇਲਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਖਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲਹੂ ਦੋਹੀਂ ਬਾਹੀਂ ਅਤੇ ਸੇਰੂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਰੱਬੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਲੇਠੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ, ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਡੰਗਰ ਦੇਵਾਂ ਦੇ (ਵੇਖੋ ਕੁਝ 12:1-14, 28-30)। ਮਨੁੱਖੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਉਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਬੇਹੁਦੇ ਲੱਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਚਿਤਾਵਨੀ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਈ: ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਲਹੂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਸਾਹ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ ਸੀ, ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਫਿਰਉਨ ਦਾ ਦਿਲ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਜਾ ਰੁਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਨ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਲਾਠੀ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖ ਕਿ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ, ਇਹ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਚੋਣ ਸੀ: ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਸਚਤ ਮੌਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਾਹ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਿਰਉਨ ਦੀ ਫੌਜ ਅੱਗੇ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਰਾਹ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਦਾਇਗੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਪਰਤਾਵੇ ਅੱਗੇ ਝੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਿੱਚ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਆਖਿਆ,

ਮੈਂ ਅੱਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ, ਬਰਕਤ ਅਤੇ ਸਰਾਪ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਏਸ ਲਈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚੁਣੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ

ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਅੰਸ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ, ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਲੱਗੋ ਰਹੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਲਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸਿਆ ਕਰੋ ਜਿਹੜੀ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਉ ਦਾਦਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਸੀ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 30:19, 20)।

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਰਾਪ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ, ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਫੜਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ, ਉਹ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਗੇ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਗੇ। ਇਹ ਬੰਦ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੰਬੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ।

ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਭੀੜਾ ਫਾਟਕ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੰਗ ਫਾਟਕ ਨਾਸ (ਮੌਤ) ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 7:13, 14)। ਉਹ ਜਿਹੜਾ “ਪੁੱਤ੍ਰ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਉਸ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਸੋ ਜੀਉਣ ਨਾ ਵੇਖੇਗਾ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ [ਮੌਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਾਂ ਸਦੀਪਕ ਵਿਛੋੜਾ] ਉਸ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 3:36)। ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ “ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹੈ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ “ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਉਹ ਦਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਕੇ ਉਹ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 5:24)। ਯਿਸੂ ਜੀਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 14:6), ਪਰ ਜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਗੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰਨਗੇ (ਨਾਸ ਹੋਣਗੇ)। ਉਹ ਉੱਥੇ ਅਰਥਾਤ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 8:21, 24)।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਿਚਕਾਰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਮਰਨਾ ਪਵੇ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚੁਣੀਏ।

ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਪਾਪ (3:5, 6)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੰਕਾਰ ਮੂਲ ਪਾਪ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਾਹਰੀ ਕੰਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਸੁਰ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਾਹਨੇ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ, ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਦੇਵ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ,” ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, “ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮਨ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਦੇਵ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਦਮੀ ਹੈ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:2)। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਇਸ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਰਗੇ ਬਣਨ ਆਪਣੇ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਾਪ ਕੀਤਾ:³³ “ਤੂੰ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਸੈਂ . . . ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜੰਮਣ ਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ

ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਸੈਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਕਿ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਪਾਈ ਗਈ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:13-15)।

ਨਬੀ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੰਕਾਰੀ ਦਿਲ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਥਨ ਇਹ ਕਿਹਾ: “ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਤੇਰੀ ਸੁਹੱਪਣ ਵਿੱਚ ਮਗਰੂਰ ਸੀ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਨਾਸ ਕਰ ਲਈ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:17)। ਇਸ ਲਈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸ ਦੁਸ਼ਟ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਰੱਬੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਾਗ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ “ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰੋਗਾ ਜਿਹੜੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 28:8; ਵੇਖੋ 28:10, 19)।

ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਹੀ ਉਹ ਝੂਠ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਦ ਤੋਂ ਹੀ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 8:44): ਇਨਸਾਨ, ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ, ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਬਾਰ-ਬਾਰ, ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ “ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਵੇਗਾ” (ਗਿਣਤੀ 32:23)। ਵੱਡੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਮੌਤ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 6:23), ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਰਹੀ (ਰੋਮੀਆਂ 5:12)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, “*חַוּלָּה*,” *TWOT*, 2.571, ਵਿੱਚ। ²ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਗਿਲਗਾਮੇਸ਼, ਅੱਧਾ-ਇਲਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪੌਦਾ ਲੱਭਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਖਾ ਕੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਜਵਾਨ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਪੌਦਾ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੱਪ ਨੂੰ ਉਸ ਪੈਂਦੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ, ਉਸ ਸੱਪ ਨੇ ਇਹ ਪੌਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਵਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। (*ਐਪਿਕ ਆਫ਼ ਗਿਲਗਾਮੇਸ਼* 11.263-296.) ³2:23, 24 ਵਿੱਚ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਬੁੱਧ (NRSV)। ⁴ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, “*חַוּלָּה*,” *TWOT*, 2.697-98, ਵਿੱਚ। ⁵ਰੋਮੀਆਂ 5:12-19 ਵਿੱਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਪ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਦੋਸ਼ ਆਦਮ ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ⁶ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਬਿਰਫ਼ ਨੂੰ ਛੋਟਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਲੇਖਕ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ 3:3 ਤੱਕ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੱਵਾਹ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅੰਤਕਥਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਭਵਾਕ ਹੈ। ⁷ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, “*חַוּלָּה*,” *TWOT*, 1:18, ਵਿੱਚ। ⁸ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਰਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, *ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਿਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਸਟੱਡੀ, ਸੰਪਾਦਨ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੋਧ, ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 2:1083. ⁹ਇਹ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਇਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਹਾਬਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?” (4:9)। ਯਹੋਵਾਹ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਉਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਇਨ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਹਾਬਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦੁਹਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ” (4:10)। ¹⁰ਕੈਨੇਥ ਏ. ਮੈਥਿਊਜ਼, *ਜੈਨੇਸਿਸ 1-11:26*, ਦ ਨਿਊ ਐਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਸੰਸਕਰਣ 1A (ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1996), 241.

¹¹ਵਿਕਟਰ ਪੀ. ਹੈਮਿਲਟਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਜੈਨੇਸਿਸ: ਚੈਪਟਰਸ 1-17*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1990), 194. ¹²ਐਚ. ਸੀ. ਲਿਊਪੇਲਡ, *ਇਕਸਪੋਜੀਸ਼ਨ ਆਫ ਜੈਨੇਸਿਸ*, ਸੰਸਕਰਣ 1 (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਵਾਰਟਬਰਗ ਪ੍ਰੈਸ, 1942; ਦੂਜੀ ਛਾਪ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1953), 160. ¹³ਦ *ਟਾਰਗਮਸ* ਵਿੱਚ "ਟਾਰਗਮ ਆਫ ਪੈਲਸਟਾਈਨ," ਅਨੁਵਾਦ, ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਐਥਰਿਜ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਕੇਟੀਏਵੀ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1968), 166. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋਸੇਫਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੂਰ ਨੇ "ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਿਆ ਰੱਖਿਆ" (ਜੋਸੇਫਸ *ਐਂਟੀਕਿਊਟੀਜ਼* 1.1.4)। ¹⁴ਡੈਰਕ ਕਿਡਨਰ, *ਜੈਨੇਸਿਸ: ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1967), 70. ¹⁵ਵਾਲਟਰ ਸੀ. ਕੋਸਰ, "37," *TWOT*, 1:253, ਵਿੱਚ। ¹⁶ਹੈਮਿਲਟਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਜੈਨੇਸਿਸ: ਚੈਪਟਰਸ 1-17*, 197. ¹⁷ਐਚ. ਡੀ. ਪਰਿਯੂਸ ਦੀ ਲਿਖੀ ਪੁਸਤਕ *ਬੀਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* ਵਿੱਚ "37" ਹੈ, ਅਨੁਵਾਦ, ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਰੀਨ, ਸੇਧ, ਜੀ. ਜੋਹਾਨਸ ਬੇਟਰਵੈਕ ਐਂਡ ਹੈਲਮਰ ਰਿੰਗਰੈਨ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, 1980), 4:150. ¹⁸ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਟਾਰਗੁਮ ਆਫ ਜੇਰੂਸਲਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਫਿਰ ਵੀ, ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਲਈ ਦਵਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਲਈ, ਸੱਪ, ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ: ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਮੋਸ਼ੀਹ [ਮਸਾਇਆ] ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅੱਡੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੋਵੇਗਾ" ਟਾਰਗੁਮ ਆਫ ਪੈਲਿਸਟਾਈਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਨਾਲ ਰਲਦੀ ਮਿਲਦੀ ਗੱਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। (ਦ *ਟਾਰਗੁਮਸ*, 166.) ¹⁹ਜੈਕ ਪੀ. ਲਿਊਸ, "ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (ਉਤਪਤ 3:15)" *ਜਰਨਲ ਆਫ ਦਿ ਇਵੈਂਜੀਲੀਕਲ ਬੀਓਲੋਜੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ* 34, ਨੰਬਰ 3 (ਸਿਤੰਬਰ 1991): 319. ²⁰ਵਿਲੀਅਮ ਸੈਨਫੋਰਡ ਲਾਸੋਰ, "ਪਰੋਫੈਸੀ, ਇੰਸਪੀਰੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਸੈਂਸ ਪਲੀਨੀਅਰ," *ਟਿੰਡੇਲ ਬੁਲਿਟਨ* 29 (1978): 57.

²¹ਗੋਰਡੇਨ ਜੇ. ਵੈਨਹਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਨਿਊ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ: ਟਵੰਟੀ ਫਸਟ ਸੈਂਚਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ*, ਵਿੱਚ "ਉਤਪਤ" ਸੇਧ, ਜੀ. ਜੇ. ਵੈਨਹਮ, ਜੇ. ਏ. ਮੇਟਯਰ, ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ ਅਤੇ ਆਰ. ਟੀ. ਫਰਾਂਸ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1994), 63. ²²ਵਿਕਟਰ ਪੀ. ਹੈਮਿਲਟਨ, "37," *TWOT*, 2:913 ਵਿੱਚ। ²³ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, 1:647. ²⁴ਮਾਰਕ ਐਸ. ਹੋਵੈਲ, "ਪੈਰਾਡਾਇਸ ਲੋਸਟ (ਜੈਨੇਸਿਸ 3-4)," *ਹਾਰਡਿੰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲੈਕਚਰਸ* (1991): 35. ²⁵ਜੇਕਬ ਐਮ. ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਦਿ ਇੰਟਰਪਰਟਰਸ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਬਾਈਬਲ*, ਵਿੱਚ "ਡਰੈਸ ਐਂਡ ਓਰਨਾਮੈਂਟਸ," ਸੇਧ, ਜੌਰਜ ਆਰਥਰ ਬਟਰਿਕ (ਨੈਸਵਿਲੇ: ਅਬਿੰਗਡਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1962), 1:869. ²⁶ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ (1 ਪਤਰਸ 2:4; ਯਹੂਦਾਹ 6)। ²⁷ਹਰਮਨ ਜੇ. ਆਸਟਲ, "37," *TWOT*, 2:927-28, ਵਿੱਚ। ²⁸ਮੈਥਿਊਜ਼, 257. ²⁹ਕਾਫੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਤੰਬੂ ਅਤੇ ਹੈਜਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਸਨ। ³⁰ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ, ਮਿਲੇ ਜੁਲੇ ਪ੍ਰਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਦੀ "ਰਾਖੀ ਕਰਨ" ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਅਕਸਰ ਆਦਮੀ ਦਾ, ਖੰਡ ਉਕਾਬ ਦੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਬਲਦ ਜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। (ਵੇਖੋ ਡੇਵਿਡ ਐਲ. ਰੋਪਰ, *ਰੈਵਲੇਸ਼ਨ 12-22*, ਟਰੱਬ ਫ਼ਾਰ ਟੂਡੇ ਕਮੈਂਟਰੀ [ਸੀਆਰਕੀ, ਆਰਕੈਸਾ: ਰਿਸੋਰਸ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, 2002], 435.) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਖੰਡ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਿਰਛ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੂਰਬੀ ਕਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। (ਵੇਖੋ ਜੌਨ ਐਚ. ਵਾਲਟਨ, "ਜੈਨੇਸਿਸ," ਇਨ *ਜੇਨਡੇਰਵਨ ਇਲੂਸਟਰੇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਬੈਕਗਰਾਊਂਡਸ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 1, *ਜੈਨੇਸਿਸ, ਐਕਸਡ, ਲੈਵੀਟੀਕਸ, ਨੰਬਰਸ, ਡਿਊਟਰੋਨੋਮੀ*, ਸੇਧ, ਜੌਨ ਐਚ. ਵਾਲਟਨ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੇਨਡੇਰਵਨ, 2009], 2, 3, 37.)

³¹ਗਿਣਤੀ 22:23, 31, 33 ਵਿੱਚ ਦੂਤ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਤਲਵਾਰ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਬਿਲਾਅਮ ਦੀ ਗਧੀ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:41, 42 "ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਤੋਗ" ਸੰਯੋਜਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੂਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ³²ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਹੰਨਾ 2:23-25 ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ 3 ਅਧਿਆਇ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕੂਦੇਮੁਸ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਯੂਹੰਨਾ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਯਿਸੂ ਤੇ ਪਰਮੇਸੂਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਤੀਤ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਪਰ, ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ" ਅਰਥਾਤ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦਾ ਅਣਇੱਛੁਕ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 3:1-5)। ³³ਪਰਮੇਸੂਰ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਯਸਾਯਾਹ 14:4-23 ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ

ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਨਬੀ ਨੇ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਲਮ ਜਿੱਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੱਧ ਪੂਰਬ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਘਮੰਡ ਵਿੱਚ, ਉਹ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰਾਂ” ਸੁਰਗੀ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੱਕ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਉਚਾਈ ਤੋਂ “ਪਤਾਲ ਤੀਕ” ਡਿੱਗੇਗਾ (ਯਸਾਯਾਹ 14:13, 15)।